

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhu/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	1009201763
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1009201763.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbělskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Siemens Aktienbesellschaft Österreich, so sídlom Siemensstrasse 92, Viedeň, Rakúsko, právne zastúpený: JUDr. Martin Nedelka, PhD., so sídlom Zámocká 30, Bratislava, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 2009/KH/R/2/035, zo 14. augusta 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 182/2009-453 zo 6. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 182/2009-453 zo dňa 6. augusta 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1S 182/2009-453 zo 6. augusta 2014 zrušil, podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo 14.08.2009 v časti proti žalobcovi a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď síce dospel k záveru, že žaloby nie sú dôvodné v tých častiach, kde je spochybňovaná existencia kartelu, účasť žalobcu (jednotlivých skupín - koncernov) na karteli, existencia kartelu ako jedného celku a reálny dopad kartelu na slovenské územie a v týchto žalovaný aplikoval správne právne predpisy a správnu právnu normu, ktorú s ohľadom na zistený skutkový stav správne vyložil. Súd taktiež považoval za preukázané, že skutok sa stal, že tento skutok nesie znaky deliktu - kartelovej dohody a mal dopad na slovenské územie a je na slovenskom území stíhateľný. Za nedôvodné považoval súd prvého stupňa aj námietky týkajúce sa procesných pochybení v priebehu konania pred žalovaným, avšak podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie bolo potrebné zrušiť z dôvodu, že nie je dostatočne preskúmateľné v časti odôvodnenia konkrétnej zodpovednosti žalobcu v súvislosti s ich potrestaním a určením výšky pokuty. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania titulom náhrady súdneho poplatku vo výške 66,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 327,20 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že 27.12.2007 bolo prvostupňovým správny orgánom vydané rozhodnutie č. 2007/KH/1/1/109, ktorým bolo rozhodnuté, že konanie určených podnikateľov, medzi inými aj žalobcu, spočívajúce v uzatvorení dohody dňa 15.04.1988 pod názvom

E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement, na základe ktorej títo podnikatelia koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania je v období

- od 01.03.1991 do 31.07.1994 kartelovou dohodou podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 63/1991 Zb. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len „ZOHS 1991“), ktorá je nedovolená a neplatná,

- od 01.08.1994 do 30.04.2001 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 188/1994 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOHS 1994“), ktorá je zakázaná,

- od 01.05.2001 do 30.09.2002 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná

- od 01.10.2002 do 30.04.2004 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona 465/2002 Z.z. (ďalej len „ZOHS“), ktorá je zakázaná.

Za vyššie uvedené konanie uložil jednotlivým účastníkom konania pokuty, pričom v prípade žalobcu bola uložená pokuta vo výške 20 000 000,- Sk.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že výrok prvostupňového rozhodnutia zmenil tak, že:

- v bode č. 1 uviedol, že na základe dohody pod názvom GQ-Agreement (GQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004 a na základe dohody pod názvom

E-Group Operation Agreement for Gq Agreement (EQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004, určení podnikatelia, medzi inými aj žalobca v čase od 20.09.1998 do 13.12.2000 a od 01.04.2002 do 30.04.2004, koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie (ďalej len „GIS“) na území Slovenskej republiky, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania, čím podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ ZOHS uzatvorili dohodu obmedzujúcu súťaž, ktorá je podľa § 4 ods. 1 ZOHS zakázaná;

- bod č. 2 zmenil tak, že žalobcovi znížil uloženú pokutu z pôvodných 20 000 000,- Sk na 132 770,- €.

Žalobca sa žalobou podanou Krajskému súdu v Bratislave v zákonnej lehote domáhal, aby súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR č. 2009/KH/R/2/035 zo 14.08.2009, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, odboru dohôd obmedzujúcich súťaž č. 2007/KH/1/1/109 zo dňa 27.12.2007.

Krajský súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia v plnom rozsahu v zmysle § 250j ods. 2 OSP, pričom dôvody pre zrušenie uvedených rozhodnutí vyplývali predovšetkým z nepríslušnosti slovenských orgánov konať vo veci v zmysle Nariadenia č. 1/2003 a porušenie zásady ne bis in idem, a že žalovaný mal na konanie aplikovať právny predpis účinný v čase, keď začal vo veci správne konanie.

Žalobca namietal, že podľa dátumu vyznačeného na rozhodnutí o rozklade mal žalovaný vydať rozhodnutie o rozklade 14.08.2009, teda deň pred uplynutím predĺženej lehoty v zmysle § 30 v spojení s § 34 ods. 2 ZOHS. Rozhodnutie o rozklade však bolo žalobcovi doručené až 24.09.2009, teda takmer mesiac a pol od uplynutia lehoty. Podľa názoru žalobcu časový rozdiel medzi vydaním a doručením rozhodnutia o rozklade nie je možné považovať ani za primeranú lehotu pre vypravenie rozhodnutia účastníkom konania, čo má za následok jeho nezákonnosť.

Žalobca bol toho názoru, že žalovaný nemal právomoc na vedenie predmetného správneho konania a rozhodnutie vo veci z dôvodu porušenia zásady ne bis in idem vo vzťahu k rozhodnutiu Komisie vo veci COMP/F/38.899, ako aj nedostatku právomoci žalovaného začať správne konanie vzhľadom na aplikáciu nariadenia 1/2003. Navyše uviedol, že pre obdobie od 01.03.1991 do 31.12.1992 sa ďalej táto zásada uplatnila aj vo vzťahu k rozhodnutiu českého Úradu pro ochranu hospodárske súťaže č. R 059-070,075-078/2007/01-08115/2007/310.

Nesúhlasil so záverom, žalovaného, ktorý oprel svoju možnosť začať v rovnakej veci súbežné správne konanie s konaním vedeným Komisiou o skutočnosť, že v danom prípade ide o správne konanie pre porušenie slovenských súťažno-právnych predpisov (ZOHS 1991, ZOHS 1994 a ZOHS) a nie podľa čl. 81 Zmluvy ES. Mal za to, že žalovaný jednoznačne nesmel začať súbežné správne konanie a uložiť účastníkom konania sankciu, keď v rovnakej veci už predtým viedla konanie a uložila sankciu Komisia, čím porušil zásadu ne bis in idem, ktorá sa pochopiteľne aplikuje aj v oblasti európskeho súťažného práva. Na základe tejto zásady je podľa žalobcu jednak zakázané, aby súťažiteľ, ktorý bol Komisiou už raz právoplatným rozhodnutím sankcionovaný za protisúťažné konanie, alebo bol naopak týmto rozhodnutím zbavený zodpovednosti, bol za rovnaké konanie Komisiou následne znovu vyšetrovaný alebo sankcionovaný. Zásada pritom nezakazuje len uloženie paralelnej sankcie, ale aj samotné začatie nového konania. Podľa žalobcu žalovaný na základe zásady ne bis in idem, potom, čo vo veci viedla konanie Komisia, nesmel žalobcovi a ostatným účastníkom konania nielen uložiť žiadnu sankciu, ale nesmel proti nim začať ani žiadne vlastné správne konanie. Žalobca bol ďalej presvedčený, že keď už žalovaný dospel k záveru, že má právomoc k začatiu predmetného správneho konania, mal pri ukladaní pokút žalobcovi a ostatným účastníkom konania jednoznačne zohľadniť sankciu, ktorú im už vo veci uložila Komisia.

Žalobca sa nestotožnil so záverom žalovaného, že posledný právny predpis, za účinnosti ktorého bolo údajné protisúťažné konanie ukončené, je ZOHS v znení zákona č. 465/2002 Z.z. Výslovil názor, že údajné protisúťažné konanie malo bez pochyb komunitárny prvok, nakoľko v okamihu ukončenia protisúťažného konania - t.j. 11.05.2004 - bol na území Slovenskej republiky na kartelové dohody s komunitárnym prvkom aplikovateľný čl. 81 Zmluvy ES, ktorý vstúpil v Slovenskej republike do účinnosti okamihom pristúpenia do EÚ k 01.05.2004.

Žalobca namietal nesprávnosť záverov žalovaného, že nenastala totožnosť skutku, pretože u Komisie bola predmetom konania dohoda na trhu 15 členských krajín únie a v prípade Úradu to bola dohoda na území Slovenskej republiky. Žalovaný tak na základe podkladov v správnom spise mal dôjsť k záveru, že údajné protisúťažné konanie v Slovenskej republike a údajné protisúťažné konanie v 15 členských štátoch EÚ fakticky tvorili jediný skutok, ktorý nebolo možné rozdeliť. Na základe práve uvedeného mal preto žalovaný dôjsť k záveru, že údajné protisúťažné konanie, ktoré v rámci správneho konania posudzoval, a konanie, ktoré vo veci COMP/F/38.899 posudzovala Komisia, predstavujú ten istý správny delikt. Jedná sa totiž o to isté konanie tých istých subjektov, ktoré smerovalo proti tým istým chráneným záujmom (t.j. čl. 81 Zmluvy ES) a tvoria preto jediný trvajúci správny delikt. Pretože tento správny delikt už bol potrestaný Komisiou, mal žalovaný dôjsť k záveru, že začatiu predmetného správneho konania bráni prekážka res iudicatae. Podľa slovenského práva preto Úrad v záujme zachovania zásady ne bis in idem nebol oprávnený začať predmetné konanie.

Ďalej podotkol, žalovaný nebol oprávnený údajné protisúťažné konanie posudzovať za obdobie od 01.03.1991 do 31.12.1992, z dôvodu, že ide o obdobie, kedy Slovenská republika a Česká republika tvorili jediný štát. Ešte pred vydaním prvostupňového rozhodnutia žalovaným vydal dňa 26.04.2007

svoje rozhodnutie č. R 059-070,075-078/2007/01-08115/2007/310 v rovnakej veci aj český Úrad pro ochranu hospodářské soutěže. Rozhodnutie českého súťažného úradu pokrývalo aj obdobie od 01.03.1991 do 31.12.1992, teda obdobie, kedy Slovenská republika a Česká republika tvorili jediný štát. Územie Československa pritom predstavovalo jediný homogénny trh, v rámci ktorého neexistovali žiadne prekážky, ako clá alebo poplatky, jazykové bariéry ani odlišné preferencie zákazníkov. Rozhodnutie českého súťažného orgánu sa tak do 31.12.1992 vzťahovalo aj na územie dnešnej Slovenskej republiky. Žalovaný preto vzhľadom na zásadu ne bis in idem nemal na základe uvedeného rozhodnutia českého súťažného orgánu pre obdobie od 01.03.1991 do 31.12.1992 právomoc posudzovať údajné protisúťažné konanie žalobcu a ostatných účastníkov konania.

Tiež sa domnieval, že vzhľadom na to, že žalovaný začal predmetné správne konanie až po pristúpení Slovenskej republiky k EÚ, nemal na toto konanie aplikovať ZOHS, ale čl. 81 Zmluvy ES, na základe čoho mal potom dôjsť k záveru, že zaniklo jeho oprávnenie viesť správne konanie podľa čl. 11 ods. 6 nariadenia 1/2003. Podľa uvedeného ustanovenia zaniká príslušnosť národného súťažného orgánu, ak v rovnakej veci podľa rovnakého ustanovenia Zmluvy ES začne vyšetrovanie Komisia. Podotkol, že čl. 3 ods. 2 Nariadenia č. 1/2003 bolo treba vyložiť ako povinnosť správneho orgánu aplikovať na údajné protisúťažné konanie čl. 81 Zmluvy ES. Na základe čl. 11 ods. 6 Zmluvy ES potom Úrad nebol oprávnený začínať správne konanie, pretože v tom istom prípade už začala konanie Komisia. Uvedené podľa žalobcu nemôže ovplyvniť ani skutočnosť, že Komisia vo veci COMP/F/38.889 výslovne nezačala konanie aj vo vzťahu k Slovenskej republike. Toto rozhodnutie Komisie sa aj napriek tomu podľa názoru žalobcu vzťahovalo na Slovenskú republiku, čo zdôvodňoval tým, že rozhodnutia Komisie majú automaticky vplyv na protisúťažné konanie v celoeurópskom rozsahu. Dodal, že z rozhodnutia navyše výslovne vyplýva, že sa vzťahuje na „celosvetový kartel“, z čoho je zrejmé, že zohľadňuje aj prípadné dopady v Slovenskej republike.

Žalobca považoval za potrebné uviesť aj to, že okrem toho, že dôkazy predložené spoločnosťou ABB v rámci žiadosti o neuloženie pokuty, nepreukazujú žiadne porušenie slovenských súťažných noriem zo strany žalobcu, žalovaný ich vykladal nepripustným spôsobom. Žalovaný svoj záver o spáchaní protisúťažného konania žalobcom a ostatnými účastníkmi konania oprel takmer výlučne o výpoveď účastníka správneho konania ABB v žiadosti o neuloženie pokuty. Žalobca ďalej namietal, že v súvislosti s vykonávaním dôkazov sa žalovaný dopustil závažného pochybenia aj tým, že zhromaždené dôkazy žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Jediné hodnotenie dôkazov, ktoré žalovaný v rozhodnutí o rozklade vykonal, je konštatovanie, že ním vymenované dôkazy preukazujú uzatvorenie a plnenie dohôd obmedzujúcich súťaž v zmysle § 4 ZOHS. Z rozhodnutia však nie je zrejmé, z akých úvah žalovaný pri tomto svojom závere vychádzal.

Žalobca zdôraznil, že žalovaný nebol oprávnený zohľadniť GQ-Zmluvy ako priamy dôkaz k preukázaniu uzatvorenia dohody obmedzujúcej súťaž v zmysle § 4 ZOHS. Žalovaný ďalej nesprávne použil dokumenty spracované účastníkom konania ABB a predložené v jeho žiadosti o leniency ako podpísané dôkazy. Uvedené pochybenia mali podľa žalobcu za následok, že žalovaný zistil skutkový stav úplne nedostatočne a jeho rozhodnutia sú preto nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Podľa žalobcu žalovaný nepreukázal porušenie ZOHS vo vzťahu k Slovenskej republike a podľa jeho názoru miestna pôsobnosť ZOHS je vymedzená územím Slovenskej republiky. Žalovaný preto bol oprávnený konštatovať porušenie ZOHS iba ak by preukázal, že údajné protisúťažné konanie má na území Slovenskej republiky také účinky, ktoré sú v rozpore s § 4 ZOHS. V tejto súvislosti mal potom za to, že pokiaľ žalovaný nebol schopný preukázať, že údajné protisúťažné konanie malo v Slovenskej republike protisúťažné účinky, nebol oprávnený konštatovať spáchanie správneho deliktu.

Namietal tvrdenie žalovaného, že uzatvorením GQ-Zmluvy a GQE-Zmluvy došlo k uzatvoreniu dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž v zmysle § 4 ZOHS vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, poukazujúc v tejto súvislosti na to, že z textu GQ-Zmlúv jasne vyplýva, že sa tieto nemajú vzťahovať na Slovenskú republiku, keďže Slovenská republika v týchto zmluvách vôbec nie je uvádzaná a ani nie je možné inak odvodiť, že by sa na ňu zmluvy mali vzťahovať. Navyše v čase, kedy malo dôjsť k

vytvoreniu

GQ-systému, bola Slovenská republika súčasťou socialistického hospodárskeho systému so zvláštnymi, netrhovými pravidlami.

Pokiaľ žalovaný na podporu svojich záverov, že plnenie GQ-Zmlúv malo účinky na trh GIS v Slovenskej republike v bodoch 519-532 preskúmaného rozhodnutia uviedol zoznam slovenských projektov, ktoré podľa výpovedi ABB mali byť prerokované v rámci CQ-systému, žalobca považoval za potrebné uviesť, že tento zoznam obsahuje zjavné nesprávnosti, ktoré vyplývajú z toho, že si žalovaný neoveril informácie, ktoré mu poskytol účastník konania ABB a tiež sa ani nezaoberal skutočným vplyvom údajného protisúťažného konania na trh GIS v Slovenskej republike.

V tejto súvislosti tiež namietal, že žalovaný nebral do úvahy objektívnu nemožnosť spoločností patriacich pôvodne do podnikateľskej skupiny VA Tech (dnes súčasť skupiny Siemens) zúčastniť sa na protisúťažnom konaní v Slovenskej republike. Už v priebehu správneho konania uviedol, že podnikateľská skupina VA Tech nebola v oblasti GIS vôbec činná až do roku 1995, kedy prevzala holandskú spoločnosť Holec High Voltage B.V. Až do roku 1995 je preto účasť podnikateľskej skupiny VA Tech na akejkoľvek kartelovej dohode týkajúcej sa projektov GIS s účinkami v Slovenskej republike úplne vylúčená. Navyše spoločnosť Holec High Voltage B.V. pôsobila iba vo veľmi malom segmente GIS, ktorý nebol pre predmetné konanie relevantný. K rozšíreniu aktivít podnikateľskej skupiny VA Tech v oblasti GIS došlo až prevzatím britskej spoločnosti Reyrolle Projects Ltd. v roku 1998. Poznamenal však, že ani po rozšírení aktivít prevzatím spoločnosti Reyrolle Projects Ltd. sa podnikateľská skupina VA Tech nemohla zúčastniť na údajnom protisúťažnom konaní v Slovenskej republike, pričom odkázal na objektívne technické dôvody spočívajúce v tom, že v Slovenskej republike boli a sú primárne žiadané GIS pre aplikácie 123/145 kV. K uvedenému dodal, že niektorí z účastníkov konania, ktorí v minulosti patrili do podnikateľskej skupiny VA Tech, takéto GIS vôbec nevyrábali a ani nevyrábajú alebo ich vyrábajú v modifikáciách, ktoré sa v Slovenskej republike v podstate nepoužívajú. Pokiaľ ide o právnych predchodcov žalobcu, spoločnosti VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, aj v ich prípade boli dané technické dôvody pre neúčasť na výberových konaniach v Slovenskej republike. Dôvodom bola predovšetkým skutočnosť, že zatiaľ čo tieto spoločnosti vyrábali puzdra pre GIS z ocele, v Slovenskej republike spravidla požadujú takéto puzdra z hliníka. Ustánil, že spoločnosti patriace do podnikateľskej skupiny VA Tech preto za daných podmienok neboli schopné uspokojiť dopyt slovenských odberateľov a vzhľadom na veľkosť slovenského trhu GIS sa im zároveň nevyplatilo meniť ich zavedené výrobné postupy.

Žalobca bol ďalej toho názoru, že závery žalovaného o zodpovednosti materskej spoločnosti za dcérsku je možné uplatniť iba v európskom práve. Z pohľadu slovenského práva je totiž k dôvodu zodpovednosti nedostatočné, že materská spoločnosť vykonávala rozhodujúci vplyv na spoločnosť dcérsku, ako tomu je v európskom práve. Pre dôvodenie zodpovednosti podľa ZOHS za spáchanie správneho deliktu je nutné, aby boli kumulatívne splnené znaky jeho skutkovej podstaty: objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka. Pri dôvodení zodpovednosti materskej spoločnosti za dcérsku iba zo záveru, že táto vykonáva rozhodujúci vplyv na dcérsku spoločnosť, nie je splnený znak zavinenia a tým pádom ani subjektívna stránka správneho deliktu. Podľa slovenského práva tak je možné dôvodiť zodpovednosť materskej spoločnosti iba vtedy, keď sa materská spoločnosť podieľala na deliktom konaní svojej dcérskej spoločnosti. Z uvedeného podľa žalobcu ďalej analogicky vyplýva nesprávnosť záveru žalovaného k zodpovednosti nástupníckej spoločnosti v dôsledku nadobudnutí aktív inej spoločnosti.

Žalobca mal tiež za to, že žalovaný na základe zásady ne bis in idem, mal pri ukladaní sankcie prihliadnuť k trestu už uloženému žalobcovi Komisiou vo veci COMP/F/38.899. Táto povinnosť vyplýva z pohľadu práva slovenského, ako aj komunitárneho. Pokiaľ by sa totiž žalovaný rozhodol postupovať iba podľa slovenského práva, bez aplikácie judikatúry európskych súdov a rozhodovacej praxe Komisie, mal prinajmenšom z prostej logiky veci a v záujme zachovania všeobecných princípov ukladania trestov prihliadnuť k sankcii, ktorú žalobcovi za to isté konanie už uložil cudzí orgán. Za potrestané mal pritom považovať všetky dotknuté spoločnosti skupiny Siemens, pretože sankcia uložená zo strany Komisie

bola vymieraná pre celú skupinu. Konštatoval, že ani v prvostupňovom rozhodnutí a ani v rozhodnutí o rozklade nie je špecifikované, ako sa zohľadnenie pokuty uloženej Komisiou v prvostupňovom rozhodnutí a v rozhodnutí o rozklade prejavilo. V oboch rozhodnutiach najmä chýba údaj o tom, o akú časť bola pokuta po prihliadnutí k rozhodnutiu Komisie znížená. Je zrejmé, že prinajmenšom Úrad v prvostupňovom rozhodnutí neprihliadal k pokute uloženej vo veci COMP/F/38.899, keďže pokutu uložil dokonca vo vyššom rozsahu, ako bolo prípustné podľa zákona.

Žalobca sa nestotožnil ani s názorom žalovaného, že závažnosť správneho deliktu je nutné určiť podľa ekonomickej sily, t.j. podľa obratu každého z účastníkov správneho konania. Zo samotnej logiky veci totiž vyplýva, že obrat je kritérium, ktoré nemôže mať žiadny vplyv na závažnosť protiprávneho konania. Na jeho závažnosť môže mať vplyv iba povaha porušenia, skutočný účinok na trh a veľkosť relevantného trhu. Zohľadnenie obratu vedie k diskriminácii.

Krajský súd konštatoval, že medzi žalobcami a žalovanými nie je sporu o tom, že skutkovo týmto konaním žalobcov, ktoré bolo predmetom správneho konania, v ktorom bolo vydané i napadnuté rozhodnutie žalovaného, sa už v minulosti zaoberala Európska komisia (ďalej len „EK“), ktorá o ňom rozhodla dňa 24.01.2007 rozhodnutím COMP/F/38.899. Európska komisia pritom rozhodla vecne obdobne ako teraz žalovaný; bolo deklarované porušenie zákazu kartelových dohôd vyjadreného v čl. 81 Zmluvy o ES (ďalej len „ZES“).

Európska komisia zahájila konanie a vydala rozhodnutie podľa čl. 81 ZES, pričom v ňom sledovala dopady konaní spoločností, s ktorými konanie viedla, na komunitárnom trhu GIS. Žalovaný naproti tomu zahájil a viedol správne konanie pre porušenie § 3 ods. 1 zákona č. 63/1991 Zb., § 3 ods. 1 zákona č. 188/1994 Z.z. a § 4 ods. 1 ZOHS. Dopad konania účastníkov správneho konania vedeného žalovaným pre obdobie konania žalobcov od 01.03.1991 do 30.04.2004 bol podľa žalovaného posudzovaný iba vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, resp. k hospodárskej súťaži existujúcej na tunajšom trhu, pretože v tomto období bolo na území Slovenskej republiky konanie, ktoré je predmetom správneho konania, postihnuteľné iba podľa predchádzajúcich zákonov o ochrane hospodárskej súťaže a následne potom ZOHS a nie podľa čl. 81 ZES.

Týmto konaním sa teda paralelne zaoberala ako EK, tak žalovaný, oba súťažné orgány samostatne deklarovali porušenie zákazu kartelových dohôd, oba podľa rôznych právnych poriadkov (EK podľa komunitárneho, inak priamo aplikovateľného i v jednotlivých členských štátoch, žalovaný podľa slovenského vnútroštátneho), oba uložili účastníkom konania pokuty.

Krajský súd poukázal na to, že základné procesné námietky žalobcov smerujú proti porušeniu zásady ne bis in idem a sú vystavené na tvrdení, žalovaným nespochybňovanom, že tým istým konaním ako teraz žalovaný v napadnutom rozhodnutí sa už v minulosti zaoberala EK, ktorá o tom istom konaní už skôr než žalovaný právoplatne rozhodla. Zároveň však dodal, že táto otázka je už plne vyriešená rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 14.02.2012 vo veci C-17/10, v ktorom odpovedal na prejudiciálne otázky položené Krajským súdom v Brne.

Z predmetného rozsudku vyplýva, že podľa názoru SD EÚ čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 a čl. 81 ZES predstavujú hmotnoprávne normy únieového práva. Podľa SD EÚ ustanovenia čl. 81 ZES a čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci konania začatého po 01.05.2004 nie sú uplatniteľné na kartel, ktorý vyvolal účinky na území členského štátu, ktorý pristúpil k Európskej únii (ďalej len „EÚ“) až 01.05.2004, v obdobiach pred týmto dátumom.

Pokiaľ Európska komisia začne konanie proti kartelu na základe kapitoly III. Nariadenia č. 1/2003, orgán pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu nestráca podľa čl. 11 ods. 6 v spojení s čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 právomoc na základe vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže sankcionovať protisúťažné účinky spôsobené kartelom na území tohto členského štátu počas obdobia pred pristúpením tohto štátu k EÚ.

Zásada ne bis in idem nebráni tomu, aby vnútroštátny orgán pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu uložil podnikom, ktoré sa zúčastnia na karteli pokuty, s cieľom sankcionovať účinky spôsobené týmto kartelom na území tohto členského štátu pred jeho pristúpením k EÚ, pokiaľ pokuty uložené členom tohto kartelu rozhodnutím EK prijatým pred vydaním rozhodnutia uvedeného vnútroštátneho orgánu pre hospodársku súťaž neboli určené na sankcionovanie tých istých účinkov.

V podrobnostiach krajský súd odkázal na argumentáciu SD EÚ vo vyššie uvedenej veci a uzavrel, že námietky žalobcov v tejto časti nie sú dôvodné.

Krajský súd taktiež vyhodnotil námietku žalobcu o tom, že rozhodnutie o rozklade mu bolo doručené až po mesiaci a pol od uplynutia lehoty v zmysle § 30 v spojení s § 34 ods. 2 ZOHS, za nespôsobilú vyvolať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zákon z hľadiska materiálneho a procesného, podľa názoru krajského súdu, žiadne takéto účinky pre daný prípad neupravuje.

Ďalej sa krajský súd zaoberal materiálnymi náležitosťami napadnutého rozhodnutia žalovaného a poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 ZOHS sa postupuje v konaní na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky podľa všeobecných predpisov o správnom konaní (Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného vyplýva že na konanie o správnych deliktach sa vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, a to od začatia konania, cez dokazovanie, až po vydanie rozhodnutia.

Z formálnej stránky musí rozhodnutie správneho orgánu obsahovať náležitosti zakotvené v ustanovení § 47 ods. 1 Správneho poriadku, t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Krajský súd sa v súvislosti so žalobnými námietkami zaoberal výrokovou časťou rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že v preskúmvanej veci výroková časť napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Žalovaný vo výroku preskúmvaného rozhodnutia uviedol miesto spáchania správneho deliktu dostatočne určito, keď ho vymedzil územím Slovenskej republiky. Rovnako aj čas spáchania bol vymedzený obdobím od 01.03.1991 do 30.04.2004. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený aj spôsob spáchania, keď žalovaný popísal skutok dostačujúcim spôsobom, pričom žalovaný aj uviedol, ktorými spôsobmi žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty. Preto podľa názoru krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nesprávneho vymedzenia relevantného trhu krajský súd poukázal na to, že z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že relevantný trh bol vymedzený ako trh výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení (GIS) pre aplikácie 72 kV a vyššie. Priestorový relevantný trh bol vymedzený územím Slovenskej republiky. Žalovaný analýzou jednotlivých projektov (13) popísaných v rozhodnutí preukázal, že kartel rokoval o predaji GIS, pričom rokovanie sa vzťahovalo aj na územie Slovenskej republiky, pričom vychádzal z písomných dohôd najmä GQ a GQE, Dohody o všeobecných pravidlách pre GE, dôkazy od spoločnosti ABB a z výpovedí svedkov (napr. Elektrovod Holding, a. s., Bratislava k projektu NPP Jaslovské Bohunice, či k projektom Ipeľ a Lamač a iné) a tiež zisťovaní, aké dopady mali dohody na vymedzený trh, najmä pri posudzovaní ich zákazu podľa citovaných ustanovení ZOHS. Pokiaľ malo konanie žalobcov dopad na trh, tak, ako bol vymedzený, je logické, že by malo dopad aj na jednotlivé podrobnejšie vymedzené trhy v rámci vymedzeného celku, na ktorých účastníci kartelu pôsobili. Krajský súd pritom vychádzal z rozhodnutia Súdu prvého stupňa (ďalej len „SPI“) T-44/00, zo dňa 08.07.2007 vo veci „Mannesmannrohren-Werke“, z ktorého vyplýva, že precíznejšie vymedzenie relevantného trhu je potrebné tam, kde bez takéhoto precízneho vymedzenia trhu nie je možné určiť, či je cieľ alebo výsledok dohody protisúťažný, resp. či je v takom rozsahu, že môže byť ním dotknutý obchod medzi členskými štátmi. Krajský súd pripomenul, že zhodne ako v tejto veci bol po vecnej stránke vymedzený relevantný trh v konaní o tom istom karteli pred EK, kde to nebolo spochybňované.

V uvedených úvahách žalovaného krajský súd nezistil žiadne zjavné pochybenie pri vecnom vymedzení relevantného trhu, a preto námietky žalobcu týmto smerom považoval za nedôvodné.

Pokiaľ ide o námietku hmotnoprávnej hodnoty dôkazov zabezpečených žalovaným krajský súd vychádzal zo zistení z administratívneho spisu, ktorými bolo podľa jeho názoru preukázané, že podkladom rozhodnutia správnych orgánov pre preukázanie skutku bolo predovšetkým prehlásenie žiadateľa o Leniency a ním doložené podporné listiny. Z toho odvodzoval žalovaný koordináciu spočívajúcu v manipuláciách ponúk. Na toto potom nadväzoval zoznam ponúk dodávok GIS na území Slovenskej republiky. Z uvedeného je odvodený dopad konania na slovenskom území. V súhrne je následne z týchto skutočností odvoditeľné naplnenie zákazu kartelových dohôd s dopadom na slovenské územie.

Je teda, podľa názoru krajského súdu, zrejmé, že kľúčové skutkové zistenia žalovaného plynú s GQ-Dohody, GQE-Dohody, potvrdenia vyhlasovateľov projektov a informácií o fungovaní kartelu od žiadateľa o Leniency. Prehlásenie pána T. (ABB) nemôže byť považované (a ani nebolo) za jediný samostatný dôkazný prostriedok. Toto prehlásenie totiž nadväzuje a potvrdzuje prehlásenie žiadateľa o Leniency, a preto je potrebné prihliadať k nemu z hľadiska jeho významu ako súčasti postupných vyjadrení samotného žiadateľa o Leniency.

Vychádzajúc z platnej judikatúry SD EÚ, je podľa názoru krajského súdu, akceptovateľné, že skutkový stav vo všetkých podstatných aspektoch uvádzaného deliktu (koordinácia a manipulácia ponúk) môže byť vybudovaný iba na prehlásení jediného subjektu (medzi inými pozri rozsudok SPI z 08.07.2004, T-67/00, T-68/00 vo veci JFE Engineering Corp). Tu bolo tiež zdôraznené, že prehlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami prehlasovateľa (napr. ABB), musia byť v zásade považované za zvlášť vierohodné dôkazné materiály. Podľa pravidiel všeobecne platných v oblasti dokazovania závisí vierohodnosť a teda aj dôkazná hodnota dokumentu na jeho pôvode, na okolnostiach jeho vypracovania, na osobe ktorej je určený a na zmysluplnosti a spoľahlivosti povahy jeho obsahu (medzi inými pozri rozsudok SPI T-I/89 z 24.10.1991 vo veci Rhône-Poulenc).

Ďalej krajský súd poukázal na to, že pri posudzovaní skutočností vyplývajúcich zo žiadosti o Leniency bolo potrebné určiť, či sa GQ-Dohoda týkala aj slovenského územia a to z pohľadu na možný záver, či sa tohto územia týkala EGQ-Dohoda. Krajský súd zdôraznil, že samotní žalobcovia nespochybňovali skutočnosť, že GQ-Dohoda stanovila pravidlá manipulácie ponúk na projekty dodávok GIS na celosvetovej úrovni. Zahŕňovala pritom predovšetkým výmenu informácií o projektoch, či iných obdobných procedúrach a uzavretých zákazkách za pomoci štandardizovaných formulácií, pridelovania príslušných kvót pre skupiny európskych a japonských výrobcov, pridelovaných zákaziek v rámci kartelu, manipuláciu ponukových konaní a stanovení minimálnych cien. Projekty týkajúce sa Slovenskej republiky neboli výslovne zaradené medzi výnimky, preto žalovaný v rámci správnej úvahy mal za to, že ak v určitej krajine pôsobia potenciálni odberatelia GIS a táto krajina súčasne nebola vyčlenená z pôsobnosti dohody (všetky krajiny sveta), potom sa na ňu dohoda vzťahuje.

Podľa názoru krajského súdu, v danom prípade žalovaný použil jazykový výklad textu GQ-Dohody, ktorý krajský súd považoval za legitímny najmä preto, lebo ak na slovenskom území existoval dopyt po GIS, účinok dohovoru na toto územie nie je nezmyselný. Neobstojí ani tvrdenie, že uvedený dohovor sa netýkal slovenského územia aj z toho dôvodu, že šlo o územie tiež „socialistické“ (1988). Krajský súd poukázal na to, že z administratívneho spisu vyplýva, že súčasťou GQ-Dohody je zoznam licenčných zmlúv, kde sa medzi zmluvnými partnermi objavujú aj iní partneri so sídlom na území bývalých socialistických štátov (napr. VESEOJ EXP.IMP. z bývalého Sovietskeho zväzu, či Mihel z bývalej Juhoslávie) a keďže žalobcovia neprodukovali iné dôkazy, je možné prisvedčiť, že sa týkal rovnako aj územia bývalého socialistického bloku všeobecne, a teda aj územia slovenského. Pokiaľ žalobca argumentuje tak, že GQ-Dohoda, resp. jeho účasť na tejto zmluve, nemohla mať žiadne účinky na slovenský trh z dôvodu existencie prekážok vstupu na tento trh, tak uvedená argumentácia podľa názoru krajského súdu neobstojí aj preto, že potom by bolo nelogické samotné uzavretie GQ-Dohody, ktorého podstatou bolo určenie pravidiel pri vymedzovaní príslušných kvót pre skupiny európskych a japonských výrobcov, teda forma vyčlenenia európskeho trhu. Nemožno potom „rozumne“ vysvetliť, prečo za tejto situácie by japonskí výrobcovia vôbec GQ-Dohodu uzatvárali.

Podľa názoru krajského súdu všetci účastníci kartelu, ktorí sa podieľali na mechanizme podľa GQ-Dohody, sa dobrovoľne vzdávali i potenciálnej možnosti na trh vstúpiť v rámci férovej súťaže.

Z uvedeného mal krajský súd za to, že žalovaný dostatočne v tejto súvislosti preukázal, že prekážky vstupu japonských producentov GIS na slovenské územie nemohli byť absolútne, a preto nebolo potrebné uvedené skutočnosti preukazovať inými odbornými vyjadreniami predkladanými, okrem iných, aj žalobcom, z ktorých by mal byť preukazovaný opak. Pokiaľ sa projektov v Slovenskej republike zúčastnili len európski producenti a japonskí producenti nie, potom to môže byť vnímané ako dôsledok ich záväzku podľa GQ-Dohody.

Keďže ani SD EÚ nespochybňoval aplikovateľnosť GQ-Dohody na slovenskom území, potom, podľa názoru krajského súdu, na EGQ-Dohodu je potrebné prihladiť ako na vykonávaciu zmluvu ku GQ-Dohode. Uvedené vyplýva jednak z jej samotného označenia ako aj preambuly, podľa ktorej EGQ-Dohoda je použiteľná na výkon GQ-Dohody, resp. v nej dohodnuté pravidlá majú prednosť pred GQ-Dohodou. V čl. 4 a 8 EGQ-Dohody je upravený postup pri prerozdeľovaní spoločnej európskej kvóty medzi európskymi výrobcami.

Z uvedených skutočností mal krajský súd za preukázané, že pravidlá kartelu zakotvené v GQ-Dohode a jeho aplikovaný mechanizmus na území Slovenskej republiky (preukázané v skúmaných 13 projektoch, ktoré boli na území SR realizované) sa na toto územie vzťahovalo, a preto aj v tejto časti sa stotožnil s právnym názorom žalovaného.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že SD EÚ vo svojich rozhodnutiach judikoval, že cenové horizontálne kartelové dohody môžu byť kvalifikované ako veľmi závažné protiprávne konania (napr. pri úvahe o výške pokuty), čo i len na základe ich povahy, bez potreby preukazovania skutočného dopadu protiprávneho konania na trh, (napr. rozsudok SD EÚ C-534/07 P z 03.09.2009 vo veci Prym a Prym Consumer).

Pokiaľ teda žalobca odmieta svoju účasť na karteli vo vzťahu k slovenskému trhu, potom podľa názoru krajského súdu ide o argumentáciu, ktorá nespochybňuje konštrukciu, podľa ktorej na slovenskom území existoval dopyt po dodávkach GIS, čo bolo aj uspokojované. Pokiaľ sa jednotliví členovia kartelu podieľali na globálnej koordinácii (primárne rozdeľujúcej územie na európske a na japonské a následne koordinujúce ich postupy v rámci týchto dvoch základných skupín), potom sa uskutočňovali na slovenskom území dodávky produktu, ktorého sa táto koordinácia týkala, musela sa koordinácia ako celok na slovenskom území prejavovať a to aj bez faktickej prítomnosti niektorých účastníkov kartelu na slovenskom trhu. Kartel, ktorého pôsobnosť je založená na globálnej koordinácii, za predpokladu, že z ničoho neplynie, že by niektoré územie bolo z jeho účinku vylúčené, má rozhodne účinok vo vzťahu k tomu územiu, kde s produktom, ktorý je predmetom kartelu, obchoduje aspoň jeden účastník kartelu. Toto práve v posudzovanej veci preukázané bolo.

Preto krajský súd považoval za preukázané, že skutok popísaný vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sa stal a že tento skutok je kartelovou dohodou, ktorá má protisúťažné účinky aj na slovenskom území.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na protisúťažný dopad kartelu ako celku, potom mu treba podľa názoru krajského súdu dať za pravdu predovšetkým v tom, že bola preukázaná existencia komplexného systému cenových dohôd, dohôd o rozdelení trhu a dohôd o obmedzovaní počtu súťažiteľov na trhu, čo narušuje súťažné prostredie už zo svojej podstaty.

Žalobcom spochybňovanú účasť na karteli v jednotlivých obdobiach kartelu, ako aj otázku totožnosti kartelu ako jediného konania, krajský súd nepovažoval za dôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd vychádzal z rozhodnutia SD EÚ C-49/92 PO z 08.07.1999 vo veci Anic Partecipazioni, podľa ktorého ten súťažiteľ, ktorý sa zúčastnil protiprávneho konania, tvoreného komplexom úkonov niekoľkých

súťažiteľov tým, že k fungovaniu kartelu svojim konaním priebežne prispieval, principiálne nesie zodpovednosť behom celého obdobia svojej účasti na uvedenom protiprávnom konaní za správanie sa ostatných súťažiteľov v rámci totožného protiprávneho konania, ak je preukázané, že tento súťažiteľ vedel o protiprávnom konaní ostatných účastníkov alebo ich mohol rozumne predvídať a bol pripravený prijať z toho plynúce riziko. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného je podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázaná skutočnosť, že japonskí a európski výrobcovia GIS sa zúčastnili jedného kartelu ako celku. Z toho plynie, že japonskí výrobcovia, ktorí sa kartelu zúčastnili na jeho začiatku (01.03.1991), museli vedieť, že európske projekty sú vyhradené európskym výrobcom. Pokiaľ sa teda japonskí výrobcovia kedykoľvek počas obdobia, ktorého sa mal kartel týkať (za situácie, že sa od kartelu jednoznačne nedištancovali), nepodieľali na dodávkach na slovenské územie, zodpovedá to pravidlám kartelu, pretože pokiaľ bolo slovenské územie súčasťou územia európskeho (a ako dopadla EGQ-Dohoda na toto územie je uvádzané vyššie), potom práve taká bola myšlienka kartelu, t.j. rozdeliť územie. Ak teda bol kartel realizovaný podľa pravidiel, nebola účasť japonských výrobcov na slovenskom území potrebná, naopak je možné z uvedeného logicky vyvodiť, že pravidlá kartelu rešpektovali a práve touto pasívnou formou sa kartelu zúčastnili.

V danom konaní podľa názoru krajského súdu žalobca nijako nepreukázal, že by kartel skutočne po nejakú dobu vôbec nefungoval, resp. že sa ku koncu roku 2000 rozpadol. I napriek tomu, že sa neskorších stretnutí zúčastnili len niektorí členovia, boli medzi nimi prítomní i niektorí predchádzajúci európski a japonskí výrobcovia. Rokovania pred rokom 1999 i po roku 2002 boli vedené s rovnakým zámerom - manipulovať dodávky a tieto sa týkali totožného produktu. Napadnuté rozhodnutie konštatuje, že niektorí z účastníkov kartelu svoju účasť na karteli v určitých obdobiach prerušili - tomu napokon zodpovedá aj výrok napadnutého rozhodnutia. Preto nie je možné tu namietať, že by sa s touto otázkou žalovaný dostatočne pozorne nevysporiadal, pričom v tejto časti sa krajský súd s podrobnou argumentáciou žalovaného stotožnil a poukázal na ňu.

Krajský súd preto vyššie uvedený okruh žalobných námietok nepovažoval za dôvodné.

Za dôvodné však krajský súd považoval žalobné argumenty súvisiace s určovaním pokút.

S poukazom na čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ods. 2, čl. 154c, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. ÚS 17/199 9 z 22.09.1999, I. ÚS 44/1999 z 13.10.1999), na čl. 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), na Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj judikatúru slovenských súdov krajský súd zopakoval, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzenými právnymi princípmi.

Krajský súd poukázal na to, že skutková otázka vymedzenia trvania konania, ktoré je následne kvalifikované ako protiprávne, je v rámci správneho trestania vždy jednou z kľúčových. To platí o to viac, či je posudzované konanie správnym deliktom trvajúcim, v tomto prípade či presiahlo dátum 01.05.2004, od ktorého je potrebné prednostne aplikovať komunitárne súťažné právo - t.j. zákaz kartelových dohôd vyjadrený v čl. 81 ZES (k 01.05.2004 sa stalo účinným Nariadenie č. 1/2003, o výkone pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 ZES, ktoré kodifikovalo prednostnú aplikovateľnosť čl. 81 ZES pred vnútroštátnym zákonodarstvom, t.j. pred § 3 a nasl. ZOHS), a ak bolo samotné správne konanie, ukončené vydaním napadnutého rozhodnutia, zahájené až po 01.05.2004, teda za procesnoprávneho stavu upraveného Nariadením č. 1/2003.

V rámci posúdenia žalobných námietok krajský súd vychádzal zo zásad aplikovateľných v oblasti práva trestného, nakoľko do oblasti deliktuálneho práva správneho je potrebné nepochybne zaradiť aj

protikartelové právo, uvedené v § 3 a nasl. ZOHS. Tento záver podľa názoru krajského súdu jasne vyplýva, napr. z rozhodnutia ESLP vo veci Stenuit zo dňa 27.02.1992.

Trestné právo rozlišuje od jednorazových trestných činov z hľadiska časového úseku, v ktorom boli spáchané, trestné činy pokračujúce, trvajúce a hromadné (kolektívne). Je pre ne spoločné, že trestná činnosť trvá po dlhší čas a skladá sa buď z rady čiastkových útokov, resp. spočíva v udržiavaní protiprávneho stavu. Trvajúci trestný čin býva pravidelne charakterizovaný ako čin, ktorým páchatel' vyvolá protiprávny stav, ktorý potom udržiava, prípadne ho udržiava bez toho, aby ho vyvolal ak zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby ho vyvolal. Trvajúce trestné činy sa posudzujú ako jediné konanie, ktoré trvá tak dlho, kým páchatel' udržiava protiprávny stav; ide o jediný skutok a jediný trestný čin, ktorý je ukončený až okamžikom odstránenia protiprávneho stavu. Trvajúci trestný čin sa považuje za spáchaný za účinnosti novej právnej úpravy, pokiaľ aspoň časť protiprávneho konania, ktorým bol udržiavaný protiprávny stav, sa odohral za účinnosti novej právnej úpravy, a to za podmienky, že toto konanie bolo trestným činom i podľa predchádzajúcej právnej úpravy.

Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že vyššie uvádzané konanie, spočívajúce v uzatvorení a plnení kartelovej dohody, je konaním, ktorým páchatel' vyvolal protiprávny stav, ktorý následne udržiava, t. j. je iným správnym deliktom trvajúcim. Takto čin charakterizoval aj žalovaný.

Krajský súd poukázal na to, že od 01.05.2004, v dôsledku účinnosti Nariadenia č. 1/2003, bolo povinne použiteľným nové pravidlo jednotnej a decentralizovanej aplikácie súťažného práva všetkými súťažnými úradmi v celom komunitárnom priestore, ktoré sa v období pred 01.05.2004 neuplatňovalo. Nariadenie č. 1/2003 je predpisom procesným. Bod 1. preambuly Nariadenia č. 1/2003, zdôvodňujúci význam jeho prijatia, poukazuje na to, že ide o Nariadenie, ktoré „...zodpovedá výzvam jednotného trhu...“.

Pokiaľ je teda trh už jednotný a bola táto skutočnosť východiskom a dôvodom prijatia Nariadenia č. 1/2003, potom tejto skutočnosti musí zodpovedať aj jednotný postup pri jeho ochrane, čiže postup spoločný, decentralizovaný a vzájomne koordinovaný. Preto postup žalovaného týmto smerom krajský súd považuje za legitímny.

Podľa vyššie uvádzaných princípov, žalovaný pri posudzovaní trestnosti činu a pri ukladaní trestu v zásade prihliada na to, čo je pre páchatel'a (súťažiteľ'a) priaznivejšie (§ 2 a nasl. Tr. zák.).

V danom prípade však podľa názoru krajského súdu žalovaný podľa uvedených pravidiel dôsledne nepostupoval. Jednak porušil pravidlo „zákazu zmeny k horšiemu“, keď zvýšil v napadnutom rozhodnutí pokutu (cca o 40 %) členovi skupiny žalobcu v 2. rade (str. 166, bod 864).

Taktiež nebolo krajskému súdu zrejmé, prečo žalovaný nezohľadnil argumentáciu účastníkov konania, ktorým namietali použitý Metodický pokyn o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž najmä s ohľadom na obrat (celkový obrat s daňou) z ktorého bola vypočítaná pokuta. Krajský súd poukázal na to, že v čase rozhodovania žalovaného bol už účinný aktuálny Metodický pokyn podľa ktorého východiskom pri určovaní pokuty je obrat (bez daní) dosiahnutý podnikateľom z predaja tovarov a služieb, ktorých sa narušenie alebo obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo dotýka, a to na vymedzenom priestorovom relevantnom trhu. Preto podľa názoru krajského súdu neobstojí tvrdenie žalovaného, že aktuálny Metodický pokyn nebolo možné použiť, lebo mohol vychádzať len z Metodického pokynu účinného v čase vydaného prvostupňového rozhodnutia. Rozhodnutie žalovaného tvorí jeden celok s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, a preto žalovaný mohol a bol povinný zohľadniť spôsob výpočtu, ktorý je pre delikventov priaznivejší. Rovnako krajský súd považoval za nepripustné, aby správny orgán pri vydávaní rozhodnutia použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci lebo týmto spôsobom sa stáva nepreskúmateľná.

Pokiaľ ide o namietanú del'bu zodpovednosti medzi členmi jednotlivých skupín (koncerny, materské spoločnosti a dcérske spoločnosti), krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že vychádzal zo

zásady osobnej zodpovednosti každého z delikventov za konanie, ktorým porušuje zákaz kartelových dohôd, avšak v rámci postihu za protiprávne konanie je potrebné v prípadoch, ako je tento, postupovať tak, aby nikto neutrpel ujmu v dôsledku toho, že je súčasťou skupiny (koncernu), ktorá je tvorená viacerými subjektmi pôsobiacimi na trhu, ktorý je zasiahnutý kartelom, ktorého tvorcami sú samotné skupiny (koncerny) - a teda vo výsledku aby nedošlo ku kumulácii pokút, ktorá by diskriminačne zasahovala do majetkovej sféry skupiny (koncernu). Iný postup nemôže byť zákonnou aplikáciou pravidiel správneho trestania v prípade účasti na kartelových dohodách.

Krajský súd z doloženého administratívneho spisu mal preukázané skôr hodnotenie dôkazov vo vzťahu k preukázaniu kartelu ako celku v oboch rozhodnutiach, kde sa v zásade nediferencujú dôkazy bezprostredne proti jednotlivým účastníkom, ale proti skupinám, ku ktorým títo účastníci patria, pričom konkrétny mechanizmus pre zdôvodnenie zodpovednosti konkrétnych subjektov v rámci jednotlivých skupín (koncernov) neplynie, podľa názoru krajského súdu, ani z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, ani z administratívneho spisu. Ako príklad krajský súd uviedol kódové označenia a súvisiace listiny, ktoré sa týkali jednotlivých skupín (koncernov) a nie konkrétnych subjektov, prehľady jednotlivých schôdzí, v ktorých sú uvádzaní účastníci za jednotlivé skupiny (koncerny) a nie za jednotlivé subjekty v rámci týchto skupín (koncernov), ako aj zmieňované účasti vo výbore.

Podľa názoru krajského súdu, ani z elektronickej korešpondencie nie je možné spoľahlivo identifikovať konkrétny subjekt v rámci skupín. Aj žiadateľ o Leniency vo vzťahu ku skupine „Siemens“ zmieňuje len „spoločnosť Siemens“, ktorá podľa ďalších informácií v Slovenskej republike pôsobí prostredníctvom, napr. dcérskych spoločností.

Z napadnutého rozhodnutia nie je, podľa názoru krajského súdu, jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti, čo v skutočnosti môže vyvolať pocit diskriminácie. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva a žalovaný to vo svojom vyjadrení aj uvádza, že zobral na zodpovednosť a pokutoval každého, kto sa daného protisúťažného konania zúčastnil. Nie je potom podľa názoru krajského súdu jasné, prečo neboli pokutovaní aj tí, čo sa kartelu zúčastnili na Slovensku, napr. Siemens s.r.o.

Avšak, podľa názoru krajského súdu, kľúčovým kritériom pre úvahy o zákonnosti a primeranosti pokút je ich výška vo vzťahu k obratu. Musí byť však celkom jasné, či žalovaný berie za základ obraty jednotlivých subjektov alebo obraty skupín, ku ktorým subjekty patria. V oboch prípadoch musí byť zrejmé, že pri ukladaní pokuty žiadnemu zo subjektov nebol jeden a ten istý obrat započítaný dvakrát, a obrat v ktorom konkrétnom období považoval žalovaný za rozhodujúce. Toto podľa názoru krajského súdu z napadnutého rozhodnutia nevyplyva.

Na záver krajský súd zhrnul, že žaloba je nedôvodná v tých častiach, kde je spochybňovaná existencia kartelu, účasť žalobcu na karteli, existencia kartelu ako jedného celku a reálny dopad kartelu na slovenské územie. V týchto otázkach podľa názoru krajského súdu žalovaný aplikoval správne právne prepisy (ZOHS), v ich rámci správnu právnu normu, ktorú s ohľadom na zistený skutkový stav správne vyložil. Krajský súd zhodnotil nosné dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a vecne správne; za preukázané má, že sa skutok stal, že tento skutok nesie znaky deliktu - kartelovej dohody, že mal dopad na slovenské územie a že je na slovenskom území stíhateľný.

Na druhej strane však krajský súd skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne preskúmateľné v časti odôvodnenia konkrétnej zodpovednosti žalobcu v súvislosti s ich trestaním a určením výšky pokuty, tak ako to už bolo vyššie uvedené.

Z uvedených dôvodov bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie. K zrušeniu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia krajský súd nevzhliadol dôvody.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Žalovanému uložil žalobcovi uhradiť súdny

poplatok vo výške 66,- € a trovy právneho zastúpenia podľa ich vyčíslenia v rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný včas odvolanie a uviedol, že podáva odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v časti rozhodnutia vo veci ako aj proti výroku o trovách konania odvolanie s odkazom na § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ OSP, pretože rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z nasledovných dôvodov:

Rozhodnutie súdu je podľa žalovaného nedostatočne individualizované voči žalobcovi, keď je rozsudok v podstate totožný s rozsudkom, ktorý bol v obdobnej veci sp.zn. 4S 213/09 vydaný súdom 25.01.2013, čo spôsobuje nezrozumiteľnosť odôvodnenia. Rozhodnutie súdu by malo byť podľa žalovaného riadne odôvodnené a riadne by sa malo vysporiadať so všetkými argumentmi žalobcu a žalovaného a predovšetkým vzhľadom na to, že rozhodnutie bolo zrušené pre nedostatky pri ukladaní pokuty, by mal rozsudok krajského súdu uviesť, v čom videl nedostatky v postupe žalovaného pri uložení pokuty konkrétne žalobcovi. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžhu/1/2011, v ktorom súd zrušil rozhodnutie krajského súdu práve pre nedostatočné odôvodnenie svojho rozhodnutia, keď uviedol, že „Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ust. § 157 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite, skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému by chcel využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.“

Zároveň namietal, že v prípade právoplatného vrátenia veci žalovanému na nové konanie, nemá jasne daný právny názor súdu na to, ako má vo veci žalobcu ďalej postupovať.

Žalovaný poukázal na to, že zvýšil pokutu iba v prípade spoločnosti Siemens AG. Rada úradu v tejto súvislosti konštatovala, že: „považuje za potrebné, vzhľadom na ekonomickú silu spoločnosti Siemens AG s dobu porušovania a význam funkcie tajomníka kartelu a vzhľadom na nadštandardné služby, ktoré spoločnosť Siemens AG poskytovala ostatným členom kartelu, pokutu pre túto spoločnosť zvýšiť. Rada úradu má za to, že funkcia tajomníka kartelu bola významnou funkciou pre chod kartelu a je priťažujúcou skutočnosťou, ktorú úrad v pokute nezohľadnil dostatočne. Rada úradu preto rozhodla o zvýšení pokuty pre materskú spoločnosť Siemens AG z 50 miliónov Sk (1 659 695,94 Eur) uložených úradom, na 2 987 450 Eur (89 999 918,70 Sk)“. Rada úradu teda dostatočne zdôvodnila, prečo takto postupovala. Otázkou je tu potom skôr prípustnosť reformatio in peius v správnom konaní. Rada úradu v tejto súvislosti vychádzala z rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej aj v Českej republike ako aj z dostupnej právnej teórie.

Žalovaný má za to, že všeobecnú platnosť zákazu reformatio in peius bez výslovného ustanovenia zákona nemožno z pozitívneho práva dovodiť. Zákaz takéhoto postupu nie je zakotvený ani v správnom poriadku, ani v zákone o ochrane hospodárskej súťaže, preto táto zásada v konaní pred úradom neplatí.

Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje napr. na Nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 880/08 z 28.01.2009, v ktorom ústavný súd okrem iného uvádza, že pre oblasť správneho trestania nie je možné z ústavnoprávnych predpisov dovodiť všeobecný zákaz zmeny rozhodnutia v neprospech odvolateľa (zákaz reformatio in peius). Taký zákaz podľa Ústavného súdu Českej republiky nemožno dovodiť ani z práva na spravodlivý proces, zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ani z čl. 2 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na uznávané authority českej právnej vedy ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Ústavný súd sa pritom v danom konaní zaoberal práve zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní aplikovaným v Českej republike v čase, keď pravidlo reformatio in peius nebolo v ňom zakotvené, teda rovnakou právnou situáciou ako v čase vydania preskúmaných rozhodnutí úradom.

Žalovaný tiež poukazuje na rozhodovaciu prax slovenských súdov v tejto súvislosti, a to napr. na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/14/2011 z 29.02.2012 (viď príloha č. 1) a Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sž/110/02 (viď príloha č. 2), ktoré sú v súlade s vyššie uvedenými tvrdeniami a v oboch Najvyšší súd SR konštatuje, že odvolací orgán môže rozhodnúť aj v neprospech odvolateľa, pričom výslovne uvádza, že v správnom konaní zásada reformatio in peius neplatí. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžpu/1/2009 z 30.12.2013, ktorý upozornil na odlišnosti správneho a trestného trestania a na nemožnosť univerzálnej aplikácie všetkých trestných zásad na oblasť správneho trestania predovšetkým ukladania sankcií.

Žalovaný tiež uviedol, že pokiaľ ide o aplikovaný Metodický pokyn o ukladaní pokút, Rada úradu preskúmavala postup prvostupňového orgánu, ktorý aplikoval právnu úpravu platnú a účinnú v čase jeho rozhodovania. V tejto súvislosti je teda potrebné vyriešiť otázku, či neskoršia právna úprava v oblasti ukladania pokút účinná v čase rozhodovania Rady úradu bola pre účastníkov konania priaznivejšia, a preto bola Rada úradu povinná na ňu prihliadať v smere, ako na to poukazuje súd. V prvom rade je potrebné uviesť, že počas rozhodovania Rady úradu nedošlo k zmene zákonnej úpravy sankcií. Kritéria pre ukladanie sankcií, ktoré ustanovuje výlučne zákon sa nijako nemenili. V roku 2008 bol prijatý nový metodický pokyn úradu upravujúci ukladanie pokút, ktorý je jeho interným predpisom. Interný predpis iba bližšie objasňuje ustanovenia zákona a nemôže ísť teda nad jeho rámec. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že metodický pokyn účinný v čase rozhodovania Rady úradu nepriniesol (a ani nemohol priniesť) priaznivejšiu úpravu pri ukladaní sankcií. Naviac obrat, ktorý je základom pre výpočet pokuty je všeobecne vnímaný ako obrat bez daní, keďže dane nie sú príjmom podnikateľa, ale sú odvádzané do štátneho rozpočtu. To, že metodický pokyn z roku 2008 uvedenú skutočnosť expressis verbis uvádza, neznamená, že úrad tak nepostupoval aj do jeho prijatia.

Žalovaný ako dôkaz úradu priložil už neúčinnú Smernicu úradu o postupe pri ukladaní pokút č. 5/2003, účinnú od 01.01.2004 (príloha č. 3), ktorá bola nahradená Metodickým pokynom z roku 2008, a ktorá neobsahuje žiadne ustanovenia v tom smere, že by bol obrat vnímaný ako obrat s daňou.

Žalovaný namietal, že pokiaľ súd vytkol úradu, že použil argumentáciu, ktorá nezodpovedá reálnemu stavu. Úradu nie je zrejmé, v čom popis faktorov v tabuľke, ktorá, sumarizuje, akou mierou sa jednotlivé zohľadňované faktory podieľali na celkovej výške uloženej pokuty nezodpovedá reálnemu stavu, a preto je obtiažne sa k tomuto záveru súdu vyjadriť. V rozhodnutí Rady úradu je presne uvedené, ako bola pokuta určovaná, t.j. aká suma bola určená za závažnosť, dĺžku konania a poľahčujúce, či priťažujúce okolnosti. Spôsob výpočtu pokuty bol detailne popísaný v rozhodnutí a vychádzal zo zisteného a preukázaného skutkového stavu. Z pohľadu úradu tabuľka práve sprehľadnila to, čo bolo detailne popísané v odôvodnení rozhodnutia. Záver súdu, že argumentácia nezodpovedá reálnemu stavu nie je súdom nijako bližšie zdôvodnený a úrad túto časť rozhodnutia súdu považuje za zmätočnú a nepreskúmateľnú. Záver súdu o tom, že úrad použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci považujeme za nesprávne skutkové zistenie.

Žalovaný ďalej uviedol, že tvrdenie súdu o tom, že v napadnutom rozhodnutí nie je jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny, čo v skutočnosti môže vyvolať pocit diskriminácie. Žalovaný poukazuje na to, že súd potvrdil skutkové zistenia úradu a považoval za dostačujúce dôkazy, ktorými svoje závery úrad podporil, t.j. aj to, že niektoré dôkazy, tak ako uvádza aj súd, nebolo možné rozčleniť tak, aby bolo zrejmé, ktorej konkrétnej spoločnosti zo skupiny, napr. Siemens sa týkajú. Popis ako sa jednotlivé spoločnosti zúčastnili na dohode je súčasťou odôvodnenia rozhodnutí úradu, ktoré súd potvrdil a úrad nemá za to, že by účastníci nevedeli, v čom úrad vidí ich zodpovednosť, resp. za aké správanie sú postihovaní.

Žalovaný podľa svojho tvrdenia jednoznačne preukázal účasť všetkých účastníkov konania na dohode obmedzujúcej súťaž, čo súd nijako nespochybnil. Žiaden z účastníkov konania na druhej strane nijako nepreukázal, že jeho účasť na zakázanej dohode bola iba pasívna, resp. obmedzená. Aj z judikatúry európskych súdov vyplýva záver, že skutočnosť, že viacerí podnikatelia zohrávali rôzne úlohy v dosahovaní spoločného cieľa neznamena, že neexistoval jednotný protisúťažný cieľ, a teda porušenie, a

to za predpokladu, že každý podnikateľ prispieval na jeho vlastnej úrovni k dosahovaniu daného spoločného cieľa. Každý z účastníkov konania v preskúvanom prípade, aj v prípade plnenia odlišných úloh prispieval k naplneniu spoločného cieľa dohody.

Podľa žalovaného z uvedeného možno preto dovodiť rovnakú zodpovednosť všetkých účastníkov konania, čo Rada úradu aj uvádza vo svojom odôvodnení. Rada úradu, napr. v bode 814 konštatuje, že závažnosť formy konania je u všetkých účastníkov kartelu rovnaká, keďže sa všetci dopustili rovnakého zakázaného konania určením cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania. Odlišná dĺžka protisúťažného správania bola u každého účastníka konania v rozhodnutí vyhodnotená. Tam, kde Rada úradu dospela k záveru, že je potrebné zohľadniť nejaké poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti vo vzťahu ku konkrétnemu účastníkovi konania, uviedla to v rozhodnutí. V bode 851 Rada úradu tiež spresnila, že „pri určovaní výšky pokuty je však potrebné brať zreteľ na tú skutočnosť, že tieto subjekty sú vo vzťahu ekonomickej prepojenosti, pričom nebolo preukázané, že by dcérska spoločnosť konala nezávisle od materskej a v takom prípade existuje zodpovednosť materskej spoločnosti popri zodpovednosti dcérskej spoločnosti. Rada úradu pri určovaní výšky pokuty rozdelila podnikateľov podľa ekonomických skupín a pri vyhodnocovaní závažnosti prihliadala na silu ekonomickej skupiny a tiež na to, že tieto spoločnosti vystupovali v karteli ako jeden člen“.

Žalovaný zastáva názor, že rozhodnutie Rady úradu dostatočne popisuje pomer zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania vrátane tých, ktorí patria do jednej ekonomickej skupiny, a preto rozhodnutie ani nevytvára priestor pre diskrimináciu. Zodpovednosť účastníkov konania za uzatvorenie a realizáciu protisúťažnej dohody bola vyhodnotená ako rovnaká u všetkých členov kartelu s tým, že v jednotlivých prípadoch boli zohľadnené priťažujúce a poľahčujúce okolnosti.

Žalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ ide o spoločnosti, ktoré úrad pribral za účastníkov konania a otázku súdu, prečo účastníkom konania nebola aj spoločnosť Siemens s.r.o. je potrebné uviesť, že úrad vychádzal z dôkazov predložených v konaní vo vzťahu k jednotlivým spoločnostiam vrátane písomného vyjadrenia Leniency žiadateľa, ktoré neobsahovali obvinenia voči tejto spoločnosti. Súd pritom otázku v súvislosti so spoločnosťou Siemens s.r.o. otvára iba v súvislosti s pokutou a súčasne ostatné zistenia úradu potvrdzuje, t.j. aj vymedzenie okruhu účastníkov konania. Súd preto ani neuvádza konkrétne skutočnosti, na základe ktorých má za to, že daná spoločnosť tiež mala byť účastníkom konania. Úrad sa preto nevie v ďalšom konaní riadiť týmto záverom súdu a považuje ho za nepreskúmateľný a v rozpore s obsahom administratívneho spisu úradu.

Záverom žalovaný poukazuje na to, že Rada úradu na viacerých miestach odôvodnenia uvádza, z akého obratu sa pri výpočte pokuty vychádzalo. V bode 819 rozhodnutia Rady úradu sa uvádza, že: „následne Rada úradu účastníkov konania zoradila podľa ich ekonomickej sily, t.j. podľa dosiahnutých celosvetových obrátov za rok 2006, v prípade ekonomických skupín podľa celosvetových obrátov ich členov - jednotlivých účastníkov konania“. V bode 822 sa uvádza, že: „Rada úradu síce na účely stanovenia základnej výšky pokuty za závažnosť prihliadala na ekonomickú silu ekonomickej skupiny, ale výška pokuty bola stanovovaná pre každého člena skupiny - účastníka konania zvlášť vychádzajúc z jeho celosvetového obratu za rok 2006“. V bode 833 sa uvádza, že: „Rada úradu tiež zisťovala, či nedošlo zo strany úradu v prvostupňovom rozhodnutí k prekročeniu zákonom stanovenej hranice pre uloženie pokuty, a to 10% z obratu každého jednotlivého účastníka konania“. V bode 844 sa uvádza, že: „Spoločnosť Siemens namieta, že nie je zrejme z akého obratu úrad pri stanovovaní pokuty vychádzal, ale pravdepodobne z konsolidovaného obratu skupiny VA TECH, čo bol nesprávny postup, keďže došlo k dvojitému trestaniu jednotlivých navrhovateľov, keďže konsolidovaný obrat skupiny VA TECH zohľadňuje obraty ďalších navrhovateľov. Rada úradu konštatuje, že prvostupňový orgán vychádzal z celosvetového obratu každého jednotlivého účastníka konania za rok 2006, čo bol v tomto prípade správny postup“. Rada úradu pri výpočte pokuty na viacerých miestach uvádza, že prihliadala na to, že niektorí účastníci konania sú súčasťou ekonomických skupín, a to v záujme uložiť pokutu v súlade s princípom proporcionality a primeranosti. Pri výpočte pokuty sa vychádzalo z celosvetového obratu

každého účastníka konania a nedošlo k dvojitému započítaniu obrátov, ako to uvádzajú žalobcovia.

Pokiaľ išlo o trovy konania aj súd prvého stupňa strane 28 rozsudku uviedol, že zhodnotil nosné dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a vecne správne; za preukázané má, že sa skutok stal, že tento skutok nesie znaky deliktu kartelovej dohody, že mal dopad na slovenské územie, a že je na slovenskom území stíhateľný. Súd teda uznal, že skutok sa stal, tento bol preukázaný, a ako taký je sankcionovateľný. Súd však videl nepreskúmateľnosť rozhodnutia úradu v časti rozhodnutia o pokute. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd niektoré skutočnosti nesprávne vyhodnotil alebo došiel k nesprávnym záverom, ktoré nezodpovedajú obsahu spisu, mal žalovaný za to, že v takom prípade nemal žalobca vo veci úspech a nemožno mu náhradu trov konania priznať.

Nepreskúmateľné a porušujúce právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane Ľudských práv a základných slobôd je také rozhodnutie všeobecného súdu, z odôvodnenia ktorého nemožno zistiť, aké právne úvahy ho v otázke trov konania štátu viedli k právnomu záveru, ktorý je v rozpore s prima facie významom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré sa odvolal (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.08.2006, sp.zn. III. ÚS 53/06). Vzhľadom na skutočnosť, že súd sa stotožnil s rozhodnutím úradu v časti, že kartelová dohoda medzi žalobcami existovala a takáto dohoda odporuje ustanoveniam zákona o ochrane hospodárskej súťaže, pričom konanie je stíhateľné na území Slovenskej republiky, nepovažoval žalovaný rozsudok súdu, ktorým zrušil rozhodnutie úradu za úspech na strane žalobcu. Rozsudok, ktorým súd zrušil nepreskúmateľné rozhodnutie úradu z dôvodu nezrozumiteľnosti v časti rozhodnutia o pokute konkrétnych žalobcov a určenia výšky pokuty nemožno považovať za úspech. Pričom súd napadol len niektoré skutočnosti v rámci ukladania pokuty, pričom v odôvodnení absentuje konkretizácia v čom spočíval nesprávny postup pri vyhodnocovaní a použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty, keď dodržal zákonný rámec vymedzený zákonom o ochrane hospodárskej súťaže. Súd nekonštatoval, že by úrad pri ukladaní pokuty vybočil v rámci správnej úvahy z medzí stanovených zákonom.

Žalovaný má za to, že nie je odôvodnené a v súlade s významom ustanovení OSP, že úrad ako štátny orgán naplňujúci verejný záujem ochrany hospodárskej súťaže, ktorý uniesol dôkazné bremeno a preukázal porušenie zákona a súd mu iba čiastočne vytkol určité závery v súvislosti s pokutou musí hradiť trovy konania účastníkovi konania, ktorý preukázateľne porušil ustanovenia zákona, čo nemôže prispievať k dôvere v spravodlivý výkon práva. Krajský súd v rozsudku jednoznačne potvrdil rozhodnutie úradu o tom, že kartel existoval a mal negatívny dopad na fungovanie hospodárskej súťaže. Bolo preukázané konanie obmedzujúce hospodársku súťaž v zmysle § 4 ods. 1/ a 3/ zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Práve z tohto dôvodu považujeme priznanie náhrady trov konania za nesprávne.

Súd zrušil napadnuté rozhodnutie úradu a vrátil vec na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, pretože je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, pričom žalovaný má za to, že neboli splnené podmienky pre postup súdu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu Slovenskej republiky č.k. 1S 182/2009-453 zo 6. augusta 2014 tak, že žalobu v celom rozsahu podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 220 OSP zamietol a žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť stotožňujúc sa s jeho závermi v plnom rozsahu.

Uviedol, že s názorom žalovaného, ktorým namietal, že rozsudok krajského súdu je vo vzťahu k nemu nedostatočne individualizovaný, nesúhlasí, pričom dôvodil, že uvedenie dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia aj vo vzťahu k iným subjektom potrestaným napadnutým rozhodnutím nie je neprípustná, pričom dôležitým zostáva, že rozsudok zároveň uvádza dostatočne individualizované dôvody pre zrušenie napadnutého rozhodnutia aj vo vzťahu k žalobcovi.

Vo vzťahu k aplikácii zákazu reformatio in peius sa priklonil k záveru súdu v rozsudku poukazujúc na rozhodovaciu činnosť súdov vrátane Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku sp.zn. 3Sžh/3/2010 konštatoval, že na správne konanie pred žalovaným sa uplatňuje základná zásada trestného práva nulla poena sine lege, čím súd potvrdil, že sa na správne konanie pred žalovaným musia aplikovať zásady trestného práva vrátane zásady zákazu reformatio in peius. Ďalej uviedol rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/208/2010, v ktorom súd výslovne pripustil aplikáciu zákazu reformatio in peius na správne trestanie v súvislosti s dopravným priestupkom. V tejto súvislosti tiež uviedol nález Ústavného súdu SR vo veci III ÚS 392/2010, kde Ústavný súd takisto pripustil aplikáciu tejto zásady v rámci správneho trestania.

Pokiaľ ide o aplikáciu Metodického pokynu, podľa žalobcu neobstojí námietka žalovaného, že sa v čase ukladania pokuty nezmenila právna úprava ukladania pokút, ktorá by bola pre žalobcu priaznivejšia, ani záver žalovaného, že Metodický pokyn nezaviedol priaznivejší výklad pravidiel pre ukladanie pokút. Žalobca zastával názor, že Metodický pokyn obsahoval podrobnejšie pravidlá, ktorými sa žalovaný musí riadiť pri ukladaní pokút. Navyše tieto pravidlá by naopak viedli k tomu, že by žalovaný musel žalobcovi uložiť nižšiu pokutu.

K otázke odvodu zodpovednosti u jednotlivých subjektov, ktoré žalovaný pokutoval v napadnutom rozhodnutí uviedol závery Všeobecného súdu EÚ (T-234/95 z 29.06.2000, T-6/89 zo 17.12.1991, T-325/01 z 15.09.2005, T-305-307/94 z 20.04.1999), ako aj Súdneho dvora EÚ (C-297/98P zo 16.11.2000, C-6-7-73 zo 6.03.1974), pričom v podrobnostiach odkázal na svoju žalobu súhlasiac so závermi krajského súdu, ktorým boli zdôvodnené pochybenia žalovaného. Zároveň doložil rozsudok NSS ČR č.k. 2Afs 50/2012-241 z 24.04.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania je rozhodnutie žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo 14.08.2009, ktorým žalovaný rozhodol, že na základe dohody pod názvom GQ-Agreement (GQ-Dohoda) z 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004 a na základe dohody pod názvom E-Group Operation Agreement for Gq Agreement

(EQ-Dohoda) zo 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004, určení podnikateľa, medzi inými aj žalobca v čase od 01.01.2000 do 13.12.2000 a od 01.04.2002 do 30.04.2004 koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu GIS na území Slovenskej republiky, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania, čím podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ ZOHS uzatvorili dohodu obmedzujúcu súťaž, ktorá je podľa § 4 ods. 1 ZOHS zakázaná.

Za toto správanie druhostupňový správny orgán pôvodne uloženú pokutu znížil z 20 000 000,- Sk na 132 770,- €.

V odvolaní žalovaný predovšetkým namietal, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval najvyšší súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorými krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy

(mutatis mutandis rozhodnutie II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02), o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Skutočnosť, že sa odvolateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Najvyšší súd považoval za potrebné uviesť, že v predmetnej právnej veci výklad príslušných ustanovení ZOHS v kontexte európskej legislatívy a judikatúry SD EÚ a SPI týkajúcej sa kartelových dohôd, najmä ukladania pokút za tieto dohody a spôsob, akým tieto krajský súd v predmetnej veci aplikoval si v skutočnosti protirečia. Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, avšak na záver uvádza, ako dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného pochybenie v postupe žalovaného vo vzťahu k žalobcovi - porušenie pravidla „zákazu zmeny k horšiemu“, pritom v preskúmanom rozhodnutí žalovaný pokutu uloženú žalobcovi znížil. Nie je preto odvolaciemu súdu zrejmé, na základe akých skutočností krajský súd dospel k tomuto záveru.

V preskúmanej veci nebolo sporné, že došlo k vzniku zakázanej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, ktorej sa zúčastnil aj žalobca, nakoľko tieto skutočnosti boli preukázané v niekoľkých konaniach pred EK, ako aj v rozsudkoch Všeobecného súdu EÚ (pôvodne SPI) č. T-122/07 až T-124/07 z 03.03.2011 vo veciach Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA a Nuova Margini Galileo SpA proti Európskej komisii. Napokon samotný krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že skutok popísaný vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sa stal, a že tento skutok je kartelovou dohodou, ktorá má protisúťažné účinky aj na slovenskom území.

Napriek tomu, že najvyšší súd musel súhlasiť s argumentom žalovaného, že kritériá pre ukladanie sankcií, ktoré ustanovuje výlučne zákon, v tomto prípade zákon č. 136/2001 Z.z. v znení zákona č. 465/2002 Z.z. (ďalej len „ZOHS“) sa nijako nemenili, nemožno opomenúť, že pri spôsobe jej ukladania je potrebné dôkladne zvážiť všetky kritéria ustanovenia § 38 ZOHS.

Podľa § 38 ods. 1 ZOHS Úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 5, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9, § 25 ods. 4 a § 29 ods. 5 uloží pokutu podnikateľovi do 10% z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 10 000,- Sk, alebo ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčíslieť, pokutu do 10 000 000,- Sk.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 30.09.2002, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 30.04.2004, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá

podnikateľovi.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 31.05.2009, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Podľa § 38 ods. 10 ZOHS v znení účinnom do 31.05.2009, úrad pri ukladaní pokuty posudzuje závažnosť a dĺžku trvania porušovania ustanovení tohto zákona, porušovania ustanovení osobitného predpisu 5b) alebo porušovania podmienky, povinnosti alebo záväzku uloženého rozhodnutím úradu. Úrad pri posudzovaní závažnosti porušovania berie do úvahy jeho povahu, skutočný dopad na trh a tam, kde je to účelné, veľkosť relevantného trhu. Okrem týchto kritérií úrad pri ukladaní pokuty berie do úvahy aj iné skutočnosti, najmä opakované porušovanie tým istým podnikateľom, odmietnutie podnikateľa spolupracovať s úradom, postavenie podnikateľa ako vodcu alebo iniciátora porušovania, získanie majetkového prospechu v dôsledku porušovania alebo neplnenia dohody obmedzujúcej súťaž v praxi.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že vzhľadom na to, že EK bola oprávnená posudzovať súbor dohôd založených na GQ- Agreement a na ňu nadväzujúcich E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement z pohľadu čl. 81 Zmluvy o ES za obdobie od roku 1988 do 11. mája 2004 aplikujúc zákaz priamej retroaktivity iba vo vzťahu k tým členským krajinám, ktoré boli v danom období, t.j. až do 30.04.2004 členmi Európskej únie, bol žalovaný pri určovaní výšky pokuty vzhľadom na vyššie uvedené kritéria povinný vysporiadať sa s dopadom protisúťažného konania na relevantný trh v čase, keď uplatňoval svoju právomoc na konanie, t.j. od účinnosti zákona č. 63/1991 Zb. o ochrane hospodárskej súťaže (účinný od 01.03.1991) aplikujúc ho v čase existencie Československa vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť zákona na slovenský trh, až do 30.04.2004, nakoľko od 01.04.2004 úrad stratil svoju právomoc v zmysle nariadenia 1/2003 v prospech EK. Keďže EK nebola oprávnená napriek konštatovaniu o pôsobnosti uvedených dohôd ako „celosvetového kartelu“, čo v zásade nevyklučuje ani územie Slovenskej republiky, posudzovať vplyv protisúťažného konania na teritórium v danom čase nečlenského štátu, mal sa žalovaný v rozhodnutí dostatočne presvedčivým spôsobom vysporiadať aj s hodnotením ekonomického vplyvu jednotlivých účastníkov dohôd na hospodársku súťaž na území Slovenskej republiky.

Žalovaný, na ktorom bolo dôkazné bremeno preukázať porušenie zákona účastníkom konania a teda v konkrétnom prípade vplyv protisúťažného konania žalobcu, opieral svoje závery za súčasného vymedzenia relevantného trhu ako trhu výroby a predaja zapúzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie, o písomné dohody najmä GQ a GQE, Dohody o všeobecných pravidlách pre GE, dôkazy od spoločnosti ABB a výpovede svedkov (napr. Elektrovod Holding, a. s., Bratislava k projektu NPP Jaslovské Bohunice, či k projektom Ipel' a Lamač a iné). Zaoberajúc sa námietkami účastníkov konania vrátane žalobcu, ktorí odmietali účasť na trhu v Slovenskej republike vzhľadom na technické a ekonomické prekážky pôsobenia v oblasti GIS na slovenskom trhu, uviedol prehľad projektov GIS, ktorý predložila spoločnosť ABB. Konštatovanie, že GQ-Dohoda obsahovala poznámku, že sa vzťahuje na všetky krajiny sveta s uvedením výnimiek, ku ktorým Slovenská republika nebola zaradená, nie je možné podľa najvyššieho súdu považovať za dostatočné vzhľadom na ekonomické podmienky trhu technické obmedzenia vyššie spomenuté pre hodnotenie vplyvu na trh.

Najvyšší súd má vzhľadom na vyššie uvedené za to, že takto všeobecne vymedzené pôsobenie kartelových dohôd na území SR nie je dostatočné pre posúdenie skutočného dopadu na trh a v tejto súvislosti nie je možné zistiť zohľadnenie tohto vplyvu v postupe žalovaného pri určení výšky pokuty.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ sa žalovaný odvolávajúci sa na citované zákonné ustanovenia obmedzil len na konštatovanie, že v prípade žalobcu bolo nevyhnutné znížiť pokutu vzhľadom na uloženie pokuty v prvostupňovom rozhodnutí nad zákonom stanovenú hranicu 10% z obratu, keďže uložená pokuta predstavovala až takmer 22% z obratu, zohľadňujúc dĺžku protisúťažného konania ako málo nad hranicou strednodobého porušovania, a závažnosť formy konania ako

najzávažnejšieho typu porušenia súťažných pravidiel vo forme horizontálnej dohody obmedzujúcej súťaž bez zhodnotenia skutočného dopadu na trh nepostačuje pre určenie výšky pokuty ako výsledku správneho uváženia, ktoré je súdom preskúmateľné v zmysle § 245 ods. 2 OSP. Z rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k zníženiu pokuty nie je možné zistiť jeho úvahu, ako hodnotil porušenia zákona žalobcom a ich skutočný dopad na trh, preto je nutné posudzovať výšku uloženej pokuty za nedostatočne zdôvodnenú, čo činí rozhodnutie o uložení sankcie v časti pokiaľ ide o jej výšku nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní došlo k podstatnej vade konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu považoval rozsudok Krajského súdu v Bratislave aj keď čiastočne z iných dôvodov za vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaný postupoval v intenciách rozhodnutia krajského ako aj Najvyššieho súdu SR, vo veci opätovne rozhodol a svoje rozhodnutie v naznačenom smere aj riadne odôvodnil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd vychádzal z ustanovení § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi, ktorý bol úspešný v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si trovy právneho zastúpenia neuplatnil a ani ich nevyčísľil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP a iné trovy odvolacieho konania mu nevznikli.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.